

—
Верховний
Суд

ОГЛЯД РІШЕНЬ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ

За період з 23.09.2019 по 27.09.2019

2019/33

Дата прийняття:	24/09/2019
Дата набуття статусу остаточного:	24/09/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF NEUYMIN v. RUSSIA <i>(Application no. 42265/06)</i>
Зміст:	<p>25 жовтня 2004 року заявника затримали працівники міліції за підозрою у вчиненні умисного вбивства та доставили до районного відділку міліції м. Єкатеринбурга, де він перебував до 17 години 40 хвилин 27 жовтня 2004 року.</p> <p>Як убачається зі скарги заявника, між 18-ю годиною 25 жовтня та 24-ю годиною 26 жовтня 2004 року його катували працівники міліції; завдавали удари по різним частинам тіла затриманого; його душили за допомогою протигазу та катували електричним струмом. Весь цей час заявника утримували у наручниках із зав'язаними очима.</p> <p>Близько опівночі 26 жовтня 2004 року заявник, інтереси якого представляв призначений адвокат, погодився підписати зізнання. Працівники міліції доставили його на місце вчинення злочину для перевірки отриманих від нього свідчень.</p> <p>Цього ж дня родичі заявника залучили іншого адвоката для захисту його інтересів.</p> <p>27 жовтня 2004 року о 5 годині 40 хвилин заявника доставили до ізолятору тимчасового тримання відділку міліції м. Єкатеринбурга. Заявника оглянули медичні працівники та зафіксували численні тілесні ушкодження, синці, подряпини. Ці ушкодження були підтверджені також медичною довідкою, виданою цього ж дня травматологічним відділенням Міської клінічної лікарні м. Єкатеринбурга.</p> <p>Пізніше, того ж дня, заявника у присутності його адвоката знову допитав слідчий; під час допиту заявник відмовився від своїх зізнавальних свідчень, оскільки вони були надані під тиском. Заявник також скаржився на неможливість обрати захисника під час затримання та повідомити своїх родичів.</p> <p>28 жовтня 2004 року заявника було переміщено до СІЗО на час досудового розслідування у справі. Тілесні ушкодження на його тілі були знову зафіксовані медичним персоналом установи після його прибуття.</p> <p>28 жовтня 2004 року у відповідь на звернення адвоката слідчий у справі заявника призначив медико-експертний огляд підозрюваного. Заявника було знову оглянуто 17 грудня 2004 року. Експертом було встановлено наявність двох шрамів на правому передпліччі, один шрам на лівому передпліччі та шрам та його лівому зап'ясті. Експерт не</p>

	<p>мав змоги встановити дату та причину виникнення тілесних ушкоджень у зв'язку із впливом значного обсягу часу.</p> <p>26 грудня 2005 року суд першої інстанції, посилаючись, окрім іншого, на зізнавальні свідчення заявника, визнав його винним у вчиненні умисного вбивства. Його засудження було підтримане судом апеляційної інстанції 22 березня 2006 року. Суди відхилили твердження заявника про жорстоке поводження з ним з боку працівників міліції, оскільки доказів спричинення ушкоджень під час перебування під вартою у міліції встановлено не було.</p> <p>В період між жовтнем 2004 та лютим 2006 року заявник та його адвокат неодноразово зверталися до органів прокуратури із заявами про порушення кримінальних проваджень стосовно працівників міліції.</p> <p>10 лютого 2006 року слідчий органу прокуратури відмовив у відкритті кримінального провадження. 17 травня 2006 року районний суд скасував рішення слідчого та направив справу на подальше розслідування.</p> <p>19 червня 2006 року слідчий знову відмовив у порушенні кримінального провадження через відсутність доказів жорстокого поводження.</p> <p>20 листопада 2006 року районний суд, розглянувши скаргу заявника на постанову слідчого від 19 червня 2006 року, закрити провадження у справі, обґрунтовуючи це положеннями принципу <i>res judicata</i>, та встановивши, що твердження заявника про факти катування вже були предметом розгляду під час кримінального провадження стосовно останнього.</p> <p>13 грудня 2006 року суд апеляційної інстанції залишив попереднє рішення суду без змін.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) у зв'язку із тим, що заявника було піддано жорстокому поводженню з боку працівників міліції, а ефективного розслідування скарг заявника в цьому відношенні не було.</p> <p>Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд) у зв'язку із використанням отриманих внаслідок катування або жорстокого поводження зізнань заявника як доказів.</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>24/09/2019</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>24/09/2019 (Комітет)</p>
<p>Назва:</p>	<p>CASE OF MILINOV v. RUSSIA (Application no. 51165/08)</p>

Зміст:

Зранку 26 вересня 2007 року на головній площі м. Майкоп було організовано зустріч (мітинг), приурочену до 450-річчя мирного об'єднання Адигеї з Росією.

О 10 годині цього ж дня заявник вийшов на площу з плакатом в руках, який містив напис «*За що винищили та вигнали мій прекрасний, шляхетний народ?*», висловлюючи таким чином свою незгоду з офіційною інтерпретацією історичних подій (на думку заявника, об'єднання з Росією не було добровільним для народу Адигеї). Майже відразу до заявника підійшли два чоловіка: один у форменому одязі міліції, другий – у цивільному одязі. Останній представився працівником Федеральної служби безпеки та вимагав покинути місце мітингу. У відповідь заявник запитав причину, з якої він мав покинути місце мітингу, після чого працівник ФСБ вирвав з його рук плакат та схопив заявника за праву руку. Тим часом працівник міліції силою тримав ліву руку за спиною заявника. Потім два працівники міліції провели заявника до припаркованого поряд мікроавтобусу, де також перебувала численна група правоохоронців. Заявник відчув біль у правому плечі та закричав. Як тільки вони наблизилися до автомобіля, працівники міліції перевірили документи, що посвідчують особу заявника. Після цього один з працівників міліції – Г. провів заявника до поліцейського автомобіля та відпустив.

Близько 15 години того ж дня, коли заявник повернувся додому, він бачив поряд зі своїм будинком працівника міліції Г. та його колегу. Г. почав вимагати, щоб заявник сів до міліцейського автомобіля для прибуття до міліцейського відділку, де керівник відділку хоче провести з ним «профілактичну бесіду». Заявник виконав вказівки правоохоронців, оскільки мав побоювання, що в іншому випадку до нього може бути застосована фізична сила. На шляху до відділку міліцейський автомобіль зупинився біля медичної лабораторії, де заявник пройшов тест на визначення вмісту алкоголю в крові, за результатами якого він був визнаний тверезим.

Близько 16 години працівник міліції Г. доставив заявника до відділку міліції і наказав йому чекати в одній з кімнат, поки його не викличуть для «бесіди» з керівником.

Почекавши близько години, заявник вирішив залишити міліцейський відділок, проте один з правоохоронців – Ш. повідомив останнього, що дозволу на його звільнення не отримано, а тому він має повернутися до кімнати свого очікування на «профілактичну бесіду». Заявник не мав змоги самостійно залишити відділок, оскільки його документи про особу перебували у Ш., а вихід охоронявся.

Після спливу двох годин заявник знову запитав Ш., чи може він піти. Ш. зробив ще один телефонний дзвінок і повідомив, що дозволу на

	<p>звільнення заявника не отримано.</p> <p>О 19 годині 40 хвилин цього ж дня Ш. отримав дозвіл від керівництва на звільнення заявника.</p> <p>Пізніше заявник відвідав травматологічний пункт, де його оглянули і констатували наявність м'язового напруження правого плеча та призначили лікування.</p> <p>Надалі заявник ініціював цивільні провадження проти Міністерства внутрішніх справ Республіки Адигея, Департаменту ФСБ Республіки Адигея та Міністерства фінансів Російської Федерації, вимагаючи компенсації моральної шкоди за жорстоке поводження, незаконне затримання та порушення права на свободу вираження поглядів 26 вересня 2007 року.</p> <p>24 січня 2008 року суд першої інстанції відхилив скарги заявника.</p> <p>22 лютого 2008 року Верховний Суд Республіки Адигея підтримав рішення суду від 24 січня 2008 року в порядку апеляції.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 10 Конвенції (право на свободу вираження поглядів).
Дата прийняття:	24/09/2019
Дата набуття статусу остаточного:	24/09/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF GANATOVA AND OTHERS v. RUSSIA <i>(Applications nos. 44776/09 and 9 others – see list appended)</i>
Зміст:	<p>Заявники – громадяни Росії, на час подій проживали в Республіці Чечня або Республіці Інгушетія. Вони є близькими родичами осіб, які зникли безвісти після ствердженого незаконного їх затримання військовими під час спеціальних операцій. В кожній із заяв, об'єднаних у цій справі, події мали місце на території, яка перебувала під контролем військових сил Російської Федерації.</p> <p>Заявники не отримали жодних відомостей про зниклих родичів та їх місцезнаходження з моменту їх ймовірного викрадення.</p> <p>У кожній зі справ заявники зверталися до правоохоронних органів із заявами про зникнення родичів, в результаті чого було відкрито кілька кримінальних проваджень. Розслідування у кожній зі справ декілька разів зупинялося та відновлювалося знову; їхня тривалість становила декілька років, проте результативність не була достатньою. Заявники також зверталися до органів влади з заявами про отримання інформації про родичів та надання допомоги у їх пошуку, проте у відповідь отримали лише формальні відповіді або ж не отримали</p>

	<p>відповіді взагалі. В результаті таких «розслідувань» осіб, підозрюваних у причетності до зникнення родичів заявників, встановлено не було. Схоже, що розслідування цих обставин все ще триває.</p> <p>Короткий виклад фактів кожної із заяв, поданої до ЄСПЛ, наведено в додатку до рішення. Кожен опис ґрунтується на свідченнях, наданих заявниками або їхніми родичами та/або сусідами як до ЄСПЛ, так і до національних слідчих органів. Уряд не оспорував основних фактів у справах заявників, проте поставив під сумнів участь в операціях військових осіб.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення матеріального аспекту статті 2 Конвенції (право на життя) щодо родичів заявників Isa Kukayev, Rasmbek Saydulayev, Lom-Ali Shoipov, Adam Novruzov, Umar Dzhabrailov, Yusup Khamzatov, Rustam Aliyev, Khizir Magomadov, Muslim Abzailov, Bariyat Akhyadova, Salambek Taysumov та Adam Taysumov.</p> <p>Порушення процесуального аспекту статті 2 Конвенції щодо неспроможності держави провести ефективно розслідування обставин зникнення родичів заявників.</p> <p>Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) у зв'язку з реакцією держави на зникнення родичів заявників та їх стражданнями у зв'язку із цим у справах: Makhiyeva and Shoipova v. Russia (no. 5552/12), Daniyeva v. Russia (no. 25514/13), Tumsoyeva and Others v. Russia (no. 25531/13), Aliyev v. Russia (no. 26859/13), Magomadova and Timirsultanova v. Russia (no. 26874/13), Akhyadova and Others v. Russia (no. 73542/14), Pashayeva and Musaitova v. Russia (no. 11542/15) and Taysumova v. Russia (no. 50260/15).</p> <p>Порушення статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканість) щодо незаконного затримання родичів заявників.</p> <p>Порушення статті 13 Конвенції (право на ефективний засіб правового захисту), взятої у поєднанні зі статтею 2 Конвенції.</p> <p>Порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (право на мирне володіння майном) щодо другого заявника у справі Astamirova and Others v. Russia (no. 9616/12).</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>24/09/2019</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>24/09/2019 (Комітет)</p>
<p>Назва:</p>	<p>CASE OF ISRAILOVY AND OTHERS v. RUSSIA <i>(Applications nos. 34909/12 and 4 others – see list appended)</i></p>

Зміст:	Обставини подібними за змістом до справи <u>CASE OF GANATOVA AND OTHERS v. RUSSIA</u> (<i>Applications nos. 44776/09 and 9 others – see list appended</i>).
Констатоване порушення (стаття):	<p>Порушення матеріального аспекту статті 2 Конвенції (право на життя) щодо Abdul-Mezhid Israilov, Aslan Shabazov, Gilani Asukhanov, Ibragim Asabayev, Alkhazur Asabayev та Islam Gelayev.</p> <p>Порушення процесуального аспекту статті 2 Конвенції щодо неспроможності держави провести ефективне розслідування обставин викрадення заявників Abdul-Mezhid Israilov, Aslan Shabazov, Gilani Asukhanov, Ibragim Asabayev, Alkhazur Asabayev та Islam Gelayev.</p> <p>Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) щодо душевних страждань, спричинених заявникам.</p> <p>Порушення статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканість) стосовно Abdul-Mezhid Israilov, Aslan Shabazov, Gilani Asukhanov, Ibragim Asabayev, Alkhazur Asabayev та Islam Gelayev щодо їх незаконного затримання.</p> <p>Порушення статті 13 Конвенції (право на ефективний засіб правового захисту), взятої у поєднанні зі статтею 2 Конвенції, щодо всіх заявників.</p> <p>Порушення статті 13 Конвенції, взятої у поєднанні зі статтею 3 Конвенції, у справі Shabazovy v. Russia (no. <u>36883/12</u>).</p>
Дата прийняття:	24/09/2019
Дата набуття статусу остаточного:	24/09/2019 (Комітет)
Назва:	<u>CASE OF BAYSULTANOVA AND OTHERS v. RUSSIA</u> (<i>Applications nos. 12642/13 and 4 others – see list appended</i>)
Зміст:	Обставини даної справи є подібними за змістом до справи <u>CASE OF GANATOVA AND OTHERS v. RUSSIA</u> (<i>Applications nos. 44776/09 and 9 others – see list appended</i>).
Констатоване порушення (стаття):	<p>Порушення статті 2 Конвенції (право на життя) у її матеріальному аспекті стосовно Sheikh-Akhmed Magomadov, Khamzat Israilov, Akhmed Baysultanov, Khampasha Baysultanov, Suliman Baysultanov, Ruslan Adamov, Supyan Adamov, Takhir Dangiriyev, Movlid Ibragimov та Lom Israilov.</p> <p>Порушення статті 2 Конвенції у її процесуальному аспекті щодо неспроможності державою провести ефективне розслідування обставин викрадення Sheikh-Akhmed Magomadov, Khamzat Israilov, Akhmed Baysultanov, Khampasha Baysultanov, Suliman Baysultanov, Ruslan Adamov, Supyan Adamov, Takhir Dangiriyev, Movlid Ibragimov та</p>

	<p>Lom Israilov.</p> <p>Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) щодо душевних страждань, спричинених заявникам.</p> <p>Порушення статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканість) стосовно Sheikh-Akhmed Magomadov, Khamzat Israilov, Akhmed Baysultanov, Khampasha Baysultanov, Suliman Baysultanov, Ruslan Adamov, Supyan Adamov, Takhir Dangiriyev, Movlid Ibragimov та Lom Israilov щодо їх незаконного затримання.</p> <p>Порушення статті 13 Конвенції (право на ефективний засіб правового захисту), взятої у поєднанні зі статтею 2 Конвенції, щодо всіх заявників.</p> <p>Порушення статті 13 Конвенції, взятої у поєднанні зі статтею 3 Конвенції, у справах Dangiriyevy v. Russia (no. <u>71383/13</u>) та Ibragimovy v. Russia (no. <u>78616/13</u>).</p>
Дата прийняття:	24/09/2019
Дата набуття статусу остаточного:	24/09/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF ANTUNES EMÍDIO AND SOARES GOMES DA CRUZ v. PORTUGAL (Applications nos. 75637/13 and 8114/14)
Зміст:	<p>Справа стосувалась двох чоловіків – А. та С., журналіста та лікаря відповідно, які були визнані винними у наклепі на політичних діячів та отримали покарання у вигляді штрафу та обов'язку сплатити потерпілим особам компенсації.</p> <p><i>Справа щодо першого заявника А.</i></p> <p>На час подій, що мали місце у справі, заявник А. – журналіст, також займав посаду генерального директора регіональної щотижневої газети.</p> <p>31 березня 2011 року у згадуваному щотижневику було опубліковано експертну думку під авторством А. з назвою «Залишилися лише курки», в якій було висловлено критику на адресу політичних діячів Португалії. Зокрема, у своїй статті заявник стверджував, що Р. Б. – Державний секретар з сільського господарства, лісів та регіонального розвитку, був «найдурнішим політиком, якого я знаю».</p> <p>Надалі, Р. Б. подав скаргу на А. до прокуратури, звинувачуючи останнього у наклепі.</p> <p>Рішенням суду від 20 липня 2012 року А. було визнано винним у наклепі з обтяжуючими обставинами. Урівноважуючи свободу вираження поглядів А. проти права Р. Б. на захист ділової репутації, суд дійшов висновку, що твердження А. представляли собою оціночні</p>

судження, які не мали відношення до Р.Б. як до особи, яка займає посаду Державного секретаря. Окрім цього, суд встановив, що судження А. вишли за рамки того, що можна було б вважати об'єктивною критикою. Заявника, відповідно, було засуджено за дифамацію та призначено покарання у вигляді штрафу на загальну суму 2500 євро. Окрім цього, суд зобов'язав А. сплатити компенсацію на користь Р. Б. у розмірі 2500 євро.

Результатом апеляційного оскарження заявником рішення суду від 20 липня 2012 року було залишення скарги А. без задоволення, а рішення суду – без змін.

20 листопада 2013 року А. сплатив на користь Р. Б. суму в розмірі 2 785,21 євро, а 16 січня 2014 року також сплатив присуджений судом розмір штрафу.

Справа щодо другого заявника С.

Другий заявник С. – лікар та керуючий партнер компанії з багаторічним досвідом, яка надає послуги з гігієни праці в м. Лорінян (далі – клініка).

У 2000 році клініка з метою акредитації звернулася до Управління з охорони праці. Примітно, що відсутність акредитації не заважала клініці ефективно надавати відповідні послуги.

У 2009 році муніципалітет міста вирішив створити службу з питань праці. З цією метою муніципалітет провів переговори з трьома компаніями-надавачами послуг з гігієни праці. Клініка С. не була запрошена.

У невстановлену дату мер муніципалітету Дж. С. пояснив С., що клініка не була запрошена на переговори, оскільки вона не акредитована Управлінням з охорони праці.

З вересня 2009 року місцева газета опублікувала «Відкритий лист до мера муніципалітету міста», написаний С., в якому він висловив критику на адресу Дж. С., в тому числі про імовірну «відсутність характеру, чесності та боязливості» у останнього. С. також розповсюджував листівки з аналогічним змістом, що і у статті. В подальшому, Дж. С. та муніципалітет звернулися зі скаргами до органів прокуратури на С.

Рішенням суду від 22 лютого 2013 року С. було визнано винним у наклепі на Дж. С та муніципалітет міста, і призначено покарання у вигляді штрафу на загальну суму 27 000 євро; суд також зобов'язав С. сплатити 6 000 євро компенсації на користь Дж. С.

Не погоджуючись з рішенням суду, заявник оскаржив його до апеляційної інстанції.

Своїм рішенням від 3 липня 2013 року Апеляційний суд, посилаючись на прецедентну практику ЄСПЛ, залишив у силі обвинувальний вирок

Огляд рішень Європейського суду з прав людини

	щодо С., зменшивши суму штрафу до 18 000 євро, а суму компенсації Дж. С. – до 4500 євро плюс відсотки.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 10 Конвенції (право на свободу вираження поглядів) щодо обох заявників.
Дата прийняття:	24/09/2019
Дата набуття статусу остаточного:	24/09/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF MIHĂILESCU v. ROMANIA (Application no. 72608/14)
Зміст:	У 2012 році заявника було визнано судом винним у торгівлі людьми та призначено покарання у вигляді десяти років позбавлення волі. Його було звільнено у листопаді 2018 року після того, як він відбув покарання у трьох різних тюрмах. Заявника також переміщували до інших тюрем для участі в судових засіданнях та з урахуванням медичних показань. У своїй скарзі до ЄСПЛ заявник скаржився на неналежні умови відбування покарання; стверджував про переповненість камер, низьку якість їжі та відсутність поділу на зони для курців і тих хто не палить. Окрім цього, заявник скаржився, що за медичними показаннями він потребував постійної сторонньої допомоги в його щоденній діяльності, однак йому її не надавали під час переміщення до тюрем Slobozia та Jilava.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) щодо умов відбування покарання та відсутності особистого помічника під час переміщення до тюрем Slobozia та Jilava.
Дата прийняття:	24/09/2019
Дата набуття статусу остаточного:	24/09/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF ANTOHI v. ROMANIA (Application no. 48093/15)
Зміст:	31 жовтня 2011 року прокуратура м. Бухареста пред'явила заявнику обвинувачення у розкраданні майна, шахрайстві та підробці підписаних документів і направила справу до суду. Представництво інтересів заявника здійснював обраний ним захисник впродовж всього часу судового розгляду.

Під час судових засідань, що мали місце між 15 листопада 2011 року та 3 грудня 2013 року у Бухарестському районному суді (далі – районний суд), провадження щодо заявника розглядалось суддею одноособово (суддя О. Р. Н.). Цим складом суду було заслухано заявника та 27 свідків у його справі, включно зі свідками Л. Б. та І. О.

Впродовж слухань між 3 грудня 2013 року та 25 лютого 2014 року у справі заявника неодноразово змінювався склад суду.

Під час судового засідання 23 вересня 2014 року суддя Ф. М. П., засідаючи одноособово, заслухав фінансового експерта з приводу заперечень заявника до експертного висновку. Зокрема, суд відхилив клопотання заявника про допит свідків Ф. Х., Л. Б. та І. О. в судовому засіданні. Суд вказав, що у допиті свідків немає необхідності, оскільки матеріали справи містили достатньо доказів для підтримки заявником свого захисту. Суд, зокрема, відхилив клопотання заявника про надання йому дозволу на дачу додаткових відомостей та вказав, що не було жодних нових обставин, щоб допитувати заявника знову.

29 жовтня 2014 року районний суд у складі одного судді (суддя Ф. М. П.) визнав заявника винним за пред'явленим обвинуваченням та призначив покарання у вигляді позбавлення волі строком на тринадцять років, а також зобов'язав його відшкодувати завдану в результаті його протиправних діянь шкоду. Суд вказав, що вина заявника у вчинених діяннях була підтверджена наявними доказами у справі, зокрема, показаннями свідків, фінансово-експертним висновком, показаннями фінансового експерта, фінансовими документами, висновком графологічної експертизи та іншими документами, зокрема частковими зізнаннями заявника.

Заявник подав апеляцію на вирок суду. Свою скаргу заявник мотивував тим, що склад суду впродовж розгляду кримінального провадження щодо нього неодноразово змінювався. Відповідно, суддя, який визнав його винним, не був суддею, який безпосередньо заслухав його та інших свідків у справі. Більше того, районний суд відхилив клопотання заявника про допит свідків Ф. Х., Л. Б. та І. О.

Під час провадження в суді апеляційної інстанції заявник знову клопотав про допит свідків та фінансового експерта, однак суд не вбачав підстав для задоволення такого клопотання.

Рішенням апеляційного суду від 26 березня 2015 року скарга заявника була відхилена; суд вказав, що зміна складу суду під час розгляду справи в суді першої інстанції не вплинула на право заявника на захист, включаючи його право на подачу доказів перед судом.

Окрім цього, у своїй скарзі до ЄСПЛ заявник скаржився на неналежні умови перебування під вартою.

Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 6 Конвенції (право на справедливий суд).
Дата прийняття:	24/09/2019
Дата набуття статусу остаточного:	24/09/2019 (Комітет)
Назва:	<u>CASE OF CAMACHO CAMACHO v. SPAIN</u> (Application no. 32914/16)
Зміст:	<p>30 квітня 2008 року пані С. – адвокат, яка представляла інтереси дружини заявника в суді, виграла справу щодо опіки над неповнолітньою дочкою на користь своєї клієнтки.</p> <p>7 травня 2008 року С. стала жертвою нападу. К. та двоє інших осіб були звинувачені у вчиненні нападу на С. Після публічних слухань, Кримінальний суд № 3 своїм вироком від 15 березня 2013 року виправдав обвинувачених. Сторона обвинувачення та потерпіла С. подали апеляційну скаргу на виправдувальний вирок суду. Суд Audiencia Provincial (Castellon) своїм рішенням від 7 жовтня 2013 року скасував виправдувальний вирок суду у зв'язку із серйозними помилками при оцінці доказів. Суд Audiencia Provincial частково прийняв факти, які були визнані доведеними судом першої інстанції, і поставив під сумнів достовірність свідчень свідків.</p> <p>Без проведення судових засідань з викликом учасників провадження Суд Audiencia Provincial встановив, що фактичні докази вказують на те, що К. був причетний до нападу на С. За результатами такого розгляду кримінальне провадження щодо К. було направлено до Кримінального суду № 3.</p> <p>15 січня 2014 року кримінальний суд, знову розглянувши наявні докази у справі, встановив відсутність достатніх доказів вчинення К. пред'явлених йому правопорушень, та знову постановив виправдувальний вирок. Сторона обвинувачення подала апеляційну скаргу.</p> <p>Рішенням від 27 травня 2015 року Суд Audiencia Provincial у складі нової колегії суддів відхилив докази, які були надані стороною обвинувачення. 15 липня 2015 року Суд Audiencia Provincial провів судове засідання з викликом учасників кримінального провадження. Жодних доказів розглянуто не було, а сторона обвинувачення стверджувала, що у допиті заявника було відмовлено, і відповідно такий допит не може мати місце. Наприкінці судового засідання заявник, який також був присутній, проте не був допитаний, виступив з</p>

	<p>останнім словом, заперечуючи причетність до нападу на С.</p> <p>29 липня 2015 року Суд Audiencia Provincial визнав заявника винним за пред'явленим обвинуваченням та призначив покарання у виді позбавлення волі зі сплатою штрафу, а також з виплатою компенсації потерпілій стороні. Аргументація Суду Audiencia Provincial ґрунтувалася на тому, що докази, зібрані в ході розгляду справи судом першої інстанції, підтверджують, що заявник спланував напад на С. у відповідь на відмову у задоволенні його заяви про опіку над його дочкою у цивільному провадженні.</p> <p>1 вересня 2015 року заявник оскаржив вирок Суду Audiencia Provincial, проте його скарга була відхилена. Надалі заявник подав скаргу в порядку процедури amparo до Конституційного Суду. 26 січня 2016 року його скарга була визнана неприйнятною з підстав того, що вона не має «особливої конституційної важливості».</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд).
Дата прийняття:	24/09/2019
Дата набуття статусу остаточного:	24/09/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF ISMAILOV v. RUSSIA (Application no. 45852/17)
Зміст:	<p>16 квітня 2007 року заявника було засуджено Зюзінським районним судом м. Москви та призначено йому покарання у виді дев'яти років ув'язнення.</p> <p>14 липня 2015 року перебування заявника в Росії було визнано Міністерством юстиції небажаним, і 9 грудня 2015 року органи міграційної служби прийняли рішення про його депортацію.</p> <p>15 грудня 2015 року заявника було звільнено з виправної колонії і негайно заарештовано в рамках процедури депортації.</p> <p>17 грудня 2015 року Московським районним судом м. Твері заявника було поміщено під варту з метою забезпечення його депортації.</p> <p>14 червня 2016 року суд продовжив заявникові обраний запобіжний захід у вигляді тримання під вартою.</p> <p>17 грудня 2015 року, 18 січня 2016 року та 1 травня 2016 року органи міграційної служби звертались із запитом до консульських служб Посольства Республіки Таджикистан для перевірки громадянства заявника в цій державі та видачі службою йому проїзного документу.</p> <p>14 вересня 2016 року, 14 грудня 2016 року та 14 березня 2017 року</p>

	<p>Московський районний суд м. Твері продовжував обраний заявникові запобіжний захід у вигляді тримання під вартою для його подальшої депортації. Зазначені рішення суду були підтримані судом апеляційної інстанції 19 жовтня 2016 року, 14 березня 2017 року та 5 квітня 2017 року відповідно.</p> <p>29 вересня 2016 року консульська служба Посольства Республіки Таджикистан поінформувала органи міграційної служби Російської Федерації про те, що заявник не належав до числа громадян Таджикистану.</p> <p>9 червня 2017 року Московський районний суд м. Твері відмовив у продовженні тримання під вартою заявника у зв'язку із відсутністю прогресу у процедурі депортації.</p> <p>14 червня 2017 року заявника було звільнено і у невстановлену дату він залишив територію Російської Федерації.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканість).
Дата прийняття:	24/09/2019
Дата набуття статусу остаточного:	24/09/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF KOCHERGIN v. RUSSIA (Application no. 71462/17)
Зміст:	<p><i>Угоди відносно квартири, пізніше придбані заявником.</i></p> <p>Двокімнатна квартира, площею 38,9 кв. м, яка була об'єктом розгляду в цій справі, розташована в м. Челябінськ та перебувала у власності Челябінського муніципалітету.</p> <p>Два брати, А. Н. та В. Н., проживали в цій квартирі, уклавши договір соціальної оренди з муніципалітетом.</p> <p>21 грудня 2009 року В. Н. було засуджено до позбавлення волі у виправній колонії в Челябінській області.</p> <p>12 березня 2014 року муніципалітет за заявою А. Н. скасував реєстрацію В. Н. у квартирі.</p> <p>11 серпня 2014 року муніципалітет передав право власності А. Н. на квартиру за схемою приватизації. А. Н. надав нотаріально завірнену заяву В. Н. про те, що останній відмовляється від своєї частки у приватизації квартири.</p> <p>18 вересня 2014 року обласний земельний кадастр зареєстрував право власності А. Н. на квартиру.</p> <p>23 вересня 2014 року А. Н. відчужив квартиру заявникові за договором</p>

купівлі-продажу; заявник сплатив йому 1 450 000 російських рублів. 29 вересня 2014 року обласний земельний кадастр зареєстрував право власності заявника на квартиру. Заявник та його родина в'їхали до придбаної квартири і проживали там.

Припинення права власності заявника на квартиру.

4 грудня 2015 року В. Н. був звільнений з тюрми.

У невстановлену дату В.Н. подав позов проти заявника і муніципалітету, вимагаючи скасування приватизації А. Н. квартири та продажу квартири заявникові. В. Н. стверджував, що ніби підписана ним заява про відмову від участі в приватизації була підроблена.

Судом не було встановлено місцезнаходження А. Н.; він не брав участі у провадженні. Тому суд призначив адвоката М. для представництва інтересів А. Н., який заперечував вимоги В. Н. Суд також поінформував муніципалітет про поданий позов В. Н., проте представники муніципалітету не відвідали слухання.

Заявник, у свою чергу, стверджував, що він є добросовісним набувачем, і відповідно до закону вправі зберегти своє право власності на квартиру, незалежно від шахрайських дій, імовірно вчинених А. Н.

18 травня 2016 року суд першої інстанції задовольнив скаргу В. Н. у повному обсязі. Суд встановив, що відмова В.Н. від права власності на квартиру була підроблена, і визнав його право на частку у праві власності цієї квартири.

Суд визнав всі угоди щодо квартири недійсними та передав право власності на квартиру муніципалітету; зобов'язав А. Н. відшкодувати заявникові вартість придбання квартири. Суд відхилив твердження заявника про добросовісність придбання ним квартири, оскільки заявник: 1) мав можливість перевірити право А. Н. відчужувати квартиру і чи дійсно В. Н. відмовився від своєї частки на приватизовану квартиру; 2) міг знати про те, що А. Н. не мав права відчужувати квартиру; 3) мав знати, що В. Н. відбуває покарання в тюрмі, і після звільнення мав би право проживати в цій квартирі.

9 серпня 2016 року суд апеляційної інстанції підтримав рішення суду від 18 травня 2016 року.

9 березня 2017 року касаційна скарга заявника на попередні рішення судів була також відхилена.

29 червня 2017 року Верховний Суд Російської Федерації відхилив другу касаційну скаргу заявника.

19 вересня 2017 року обласний земельний кадастр у відповідь на запит заявника підтвердив, що А. Н. є власником квартири; зокрема, кадастр підтвердив, що квартира не була предметом застави і щодо неї відсутні будь-які обтяження.

Виконання рішення суду від 18 травня 2016 року.

	<p>26 вересня 2016 року було відкрито виконавче провадження стосовно А. Н. Виконавчою службою не було встановлено місцезнаходження А. Н. або його активів. Судове рішення в частині компенсації вартості придбаної квартири на сьогодні не виконане.</p> <p><i>Провадження з виселення.</i></p> <p>У невстановлену дату В. Н. подав позов про виселення заявника. 2 лютого 2017 року районний суд задовольнив позов В. Н. у повному обсязі. Заявник не оскаржував рішення суду до апеляції.</p> <p>15 червня 2017 року районний суд призупинив виселення заявника до 15 листопада 2017 року.</p> <p>31 травня 2018 року заявник та його родина були виселені з квартири.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (право на мирне володіння майном).
Дата прийняття:	24/09/2019
Дата набуття статусу остаточного:	24/09/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF GEDZHADZE v. RUSSIA (Application no. 83594/17)
Зміст:	<p>Заявник був звинувачений органами влади Італії у розбої із застосуванням зброї, заподіянні тяжких тілесних ушкоджень та незаконному позбавленні свободи.</p> <p>14 січня 2017 року в аеропорту «Шереметьєво» у м. Москві заявника було затримано як розшукувану особу згідно з інформацією баз даних Інтерполу відповідно до ордеру, виданого італійськими органами влади. Цього ж дня італійські органи влади надали запит про затримання заявника, вербальну ноту Посольства Італії в Російській Федерації, рішення прокурора Італії про ув'язнення заявника, витяги з Кримінального кодексу Італії, дактилоскопічну картку та інші відповідні документи.</p> <p>16 січня 2017 року щодо заявника було обрано запобіжний захід у вигляді тримання під вартою з метою забезпечення подальшої видачі (екстрадиції).</p> <p>6 та 14 лютого 2017 року італійські органи влади підтвердили, що вони продовжуватимуть процедуру екстрадиції заявника.</p> <p>21 лютого, 19 травня, 11 липня та 13 жовтня 2017 року Бабушкінський районний суд м. Москви продовжував заявникові запобіжний захід у виді екстрадиційного арешту. Відповідні ухвали суду були підтримані Московським міським судом як судом апеляційної інстанції 14 березня,</p>

	<p>15 червня, 1 серпня та 14 листопада 2017 року відповідно.</p> <p>6 березня 2017 року заявник клопотав про надання йому статусу біженця в Російській Федерації, а 15 червня цього ж року подав клопотання про надання йому тимчасового притулку.</p> <p>Його клопотання були відхилені остаточним рішенням органу міграційної служби 25 жовтня 2017 року та кінцевим рішенням Московського міського суду 24 квітня 2018 року.</p> <p>Зважаючи на повторювані скарги заявника про ймовірне жорстоке поводження з ним у разі екстрадиції до Італії, російські органи влади звернулись із запитом до Міністерства юстиції Італії про надання додаткових гарантій, які були надані 16 серпня 2017 року та 22 лютого 2018 року.</p> <p>15 травня 2018 року Генеральна прокуратура Російської Федерації задовольнила запит про видачу заявника в порядку екстрадиції. Таке рішення було підтримане остаточним рішенням Верховного Суду Російської Федерації 4 вересня 2018 року.</p> <p>13 липня 2018 року після спливу максимального строку перебування під вартою у виді екстрадиційного арешту, заявника було звільнено під підписку про невіїзд.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення пункту 4 статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканість).</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>26/09/2019</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>26/09/2019 (Комітет)</p>
<p>Назва:</p>	<p><u>CASE OF MAJIDLI AND OTHERS v. AZERBAIJAN</u> <i>(Applications nos. 56317/11 and 10 others – see appended list)</i></p>
<p>Зміст:</p>	<p>Детальна інформація про кожного із заявників у цій справі наведена у додатку до цього Рішення.</p> <p>Заявниками виступили опозиційно налаштовані активісти та члени опозиційних партій.</p> <p>Починаючи з 2010 року ряд опозиційних партій або опозиційно налаштованих груп організували декілька демонстрацій у м. Баку. Такі демонстрації не були санкціоновані місцевими органами влади, і більшість їх учасників були заарештовані під час розгону цих зібрань. Два таких зібрання відбулися 19 червня 2010 року та 2 квітня 2011 року.</p> <p>У своїх скаргах до ЄСПЛ заявники скаржилися, що їх арешт, обвинувачення та засудження за участь у демонстрації 2 квітня</p>

	<p>2011 року становила порушення їхнього права на свободу зібрань та об'єднань, передбаченого статтею 11 Конвенції. Деякі з заявників також стверджували про порушення статті 10 Конвенції.</p> <p>Інший заявник у справі (скарга № 56317/11), посилаючись на положення статей 6 та 11 Конвенції, скаржився на розгін демонстрації 19 червня 2010 року і стверджував про несправедливість адміністративного провадження щодо нього.</p> <p>Посилаючись на положення статті 34 Конвенції, представник заявників (скарги № 7990/13 та 12717/13), адвокат А., звернувся до ЄСПЛ із новою скаргою від імені заявників, оскільки вилучення всіх матеріалів справ, які також стосувалися справ заявників, які розглядалися у цьому суді, разом з іншими матеріалами справ, ускладнили реалізацію заявниками права на звернення до ЄСПЛ.</p>
Констатоване порушення (стаття):	<p>Порушення статті 11 Конвенції (право на свободу зібрань та об'єднань) щодо демонстрації 2 квітня 2011 року стосовно всіх заявників.</p> <p>Порушення статті 6 Конвенції (право на справедливий суд) та статті 11 Конвенції щодо демонстрації 19 червня 2010 року стосовно заявника за скаргою № 56317/11.</p> <p>Невиконання державою-відповідачем своїх зобов'язань за статтею 34 Конвенції (право на індивідуальну заяву до ЄСПЛ) щодо скарг № 7990/13 та 12717/13.</p>
Дата прийняття:	26/09/2019
Дата набуття статусу остаточного:	26/09/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF SKOMOROKHOV v. UKRAINE (Application no. 58662/11)
Зміст:	<p><i>Факти, що стосуються справи.</i></p> <p>У липні 1995 року була порушена кримінальна справа у зв'язку із умисним вбивством Ч. організованою злочинною групою в м. Івано-Франківську у 1995 році. В березні 2001 року заявника було оголошено в розшук у зв'язку з підозрою у вчиненні цього злочину.</p> <p>Між 1998 та 1999 роками було порушено декілька кримінальних справ у зв'язку із умисними вбивствами в Одеській області («одеські вбивства»). В березні 1999 року заявника було затримано як підозрюваного в одній із таких справ, проте звільнено у травні 2001 року у зв'язку із відсутністю доказів вчинення ним злочину. Кримінальні розслідування були призупинені, допоки злочинців не було встановлено.</p> <p>У невстановлену дату були порушені кримінальні провадження</p>

стосовно умисного вбивства Г. та інших осіб у м. Маріуполі («маріупольські вбивства»).

Імовірне викрадення заявника з місця його проживання та катування.

29 березня 2002 року заявника затримали правоохоронці.

Зі слів заявника, того дня його було викрадено з квартири у м. Харкові групою осіб в масках, які одягнули на нього наручники та чорну шапку на очі, позбавивши можливості бачити, і відвезли до покинутого відділку міліції «Східний» в Орджонікідзевському районі м. Маріуполя, де він залишався в наручниках у холодній бетонній камері до ранку наступного дня.

Між 30 березня та 6 квітня 2002 року заявника було ув'язнено без жодної фіксації цього факту міліцією; його щоденно доставляли до Головного управління міліції в м. Маріуполі (далі – Управління), а ввечері відвозили назад. Заявник постійно перебував в наручниках; йому не надавали їжі та медичної допомоги.

В період з 30 березня по 3 квітня 2002 року заявника катували та жорстоко з ним поводитися з метою отримання від нього зізнавальних свідчень у вчиненні злочинів в Одеській області як члена організованої злочинної групи.

2 та 3 квітня цього ж року заявника знову катували. Не маючи змоги терпіти катування, заявник погодився надати зізнавальні свідчення. Йому було надано список нерозкритих злочинів, вчинених в Одеській області, і було змушено обрати ті, в яких він пізніше зізнався, відповідно до інструкцій працівників міліції.

4 квітня 2002 року Управління зробило шість заяв про добровільне зізнання заявника. Того ж дня заявник також надав Управлінню добровільне зізнання в умисному вбивстві Ч. у м. Івано-Франківську.

6 квітня 2002 року було складено протокол про арешт заявника, і цього ж дня було поміщено до Маріупольського ізолятора тимчасового тримання, де він перебував до 20 квітня 2002 року.

9 квітня 2002 року заявника було допитано як свідка щодо «маріупольських вбивств»; слідчий надав заявникові заздалегідь написаний протокол допиту, в якому «заявнику було відомо про маріупольські вбивства». Заявник відмовився підписувати протокол і зазначив свої зауваження в кінці документа.

19 квітня 2002 року заявнику було призначено адвоката Ф. у справі про умисне вбивство Ч., того ж дня заявника було допитано у присутності адвоката.

21 квітня 2002 року заявника було переведено до Івано-Франківського ізолятора тимчасового тримання у зв'язку з розслідуванням справи про умисне вбивство Ч. Незважаючи на численні ушкодження на тілі заявника, він не був госпіталізований, проте його доставили до

міського травматологічного відділення та надали відповідну медичну допомогу.

22 квітня 2002 року прокурор, який розслідував справу щодо умисного вбивства Ч., призначив медичний огляд заявника судово-медичним експертом. Заявника було оглянуто 23 квітня 2002 року. Відповідно до висновку експерта від 25 травня 2002 року заявник мав численні ушкодження, які виникли можливо за один або два тижні до обстеження.

Подальші події.

Судове провадження щодо вбивства Ч.

У невстановлену дату матеріали справи про вбивство Ч. були направлені до Івано-Франківського апеляційного суду як суду першої інстанції.

25 жовтня 2002 року заявника та інших осіб було визнано винними в участі в організованій злочинній групі та вбивстві Ч. Заявникові було призначено покарання у виді шести років позбавлення волі.

20 лютого 2003 року Верховний Суд України залишив у силі обвинувальний вирок суду стосовно заявника.

Судове провадження щодо «одеських вбивств».

В червні 2002 року досудове розслідування «одеських вбивств» було поновлено.

13 червня 2002 року за відсутності адвоката заявника допитали як підозрюваного у вбивстві В. Він заперечив причетність до злочину і вказав, що його попередні свідчення були надані у зв'язку із катуваннями правоохоронцями.

В подальшому заявника неодноразово допитували як свідка і як підозрюваного в одному з умисних вбивств за відсутності адвоката.

9 квітня 2003 року заявнику було пред'явлено обвинувачення в одному з умисних вбивств, вчинених в Одесі.

9 січня 2004 року слідчий Генеральної прокуратури України допитав заявника як обвинуваченого у присутності обраного ним захисника. Під час допиту заявник заперечив звинувачення і стверджував, що його неодноразово катували, в результаті чого він був змушений зізнатись у вчиненні ряду злочинів.

1 квітня 2004 року пред'явлене заявнику обвинувачення було змінено. Врешті решт заявника обвинувачували в участі в організованій злочинній групі, незаконному володінні зброєю, восьми епізодах умисного вбивства, замаху на вбивство та підготовці до вбивства, які були вчинені в Одеській області. Під час повторного допиту заявник заперечував причетність до вчинених злочинів.

Надалі було проведено медичний огляд заявника, і експерт підтвердив наявність ознак ряду давніх тілесних ушкоджень. Зі слів заявника, це

	<p>було результатом його катування у 2002 році, однак його твердження не були відображені в експертному висновку.</p> <p>Справа заявника та інших обвинувачених була направлена до суду.</p> <p>14 червня 2007 року Одеський обласний апеляційний суд як суд першої інстанції визнав заявника винним за пред'явленим обвинуваченням та призначив покарання у виді довічного позбавлення волі. Тим самим вироком суду було також визнано винними й інших співбвинувачених. Засудження заявника в більшій мірі ґрунтувалося на зізнанні та протоколі його допиту як свідка 9 квітня 2002 року, а також на свідченнях, наданими іншими співобвинуваченими у справі заявника.</p> <p>21 червня 2011 року Верховний Суд України залишив у силі обвинувальний вирок стосовно заявника.</p> <p>З 21 травня 2002 року по лютий 2007 року заявник неодноразово скаржився на тортури правоохоронцями, наводячи деталі цього та надаючи результати медичних оглядів. У відповідь, заявник отримував листи, в яких вказувалося, що доказів його затримання та/або катування працівниками міліції немає, і, відповідно, немає необхідності проводити розслідування щодо цього. Скарги заявника на бездіяльність органів прокуратури були безуспішними.</p> <p>Скарга заявника на катування та жорстоке поводження з боку працівників міліції була відхилена судами при розгляді справи «одеських вбивств» як необґрунтована.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) щодо катування заявника правоохоронцями.</p> <p>Порушення статті 3 Конвенції щодо неспроможності державою провести ефективне розслідування тверджень заявника про катування.</p> <p>Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд) щодо використання свідчень, отриманих в результаті катування заявника, для його засудження.</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>26/09/2019</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>26/09/2019 (Комітет)</p>
<p>Назва:</p>	<p>CASE OF DZIUNIKOWSKI v. POLAND (Application no. 65970/12)</p>
<p>Зміст:</p>	<p>Заявник скаржився, що він був підданий жорстокому поводженню та катуванню під час арешту та допиту в поліції.</p>

Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) у процесуальному аспекті. Відсутність порушення статті 3 Конвенції у матеріальному аспекті.
Дата прийняття:	26/09/2019
Дата набуття статусу остаточного:	26/09/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF ANASTASOV v. NORTH MACEDONIA (Application no. 46082/14)
Зміст:	<p>5 червня 2006 року заявник придбав автомобіль у Німеччині вартістю 1400 євро, який було доставлено на територію держави-відповідача третьою особою.</p> <p>31 січня 2008 року заявник прибув на цьому автомобілі до пункту перетину кордону з Болгарією. Митні органи влади вилучили автомобіль заявника та оштрафували його у зв'язку із тим, що той не дотримався відповідних процедур ввозу автомобіля.</p> <p>Заявник оскаржив дії митних органів до суду.</p> <p>Розглянувши справу, адміністративний суд повернув справу митним органам, однак вони визнали заявника таким, який порушив митні правила щодо придбання та зберігання автомобіля, усвідомлюючи, що необхідні процедури ввозу автомобіля та обов'язки у зв'язку із цим виконані не були.</p> <p>Заявникові було призначено штраф в розмірі 800 євро та конфіскацію автомобіля, відповідно до статті 267 Митного кодексу, якою передбачалась обов'язкова конфіскація у разі вчинення згаданого правопорушення.</p> <p>14 грудня 2012 року адміністративний суд задовольнив скаргу заявника та закриття провадження у зв'язку зі спливом строку притягнення до адміністративної відповідальності.</p> <p>Однак суд визнав конфіскацію автомобіля заявника такою, що відповідає закону, та відхилив його клопотання про повернення йому транспортного засобу.</p> <p>12 липня 2013 року Вищий адміністративний суд відхилив скаргу заявника, мотивуючи це тим, що права власності на автомобіль заявник ніколи не набував відповідно до законодавства держави-відповідача.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (право на мирне володіння майном).

Огляд рішень Європейського суду з прав людини. Рішення за період з 23.09.2019 по 27.09.2019 / Відпов. за вип.: О. Ю. Тарасенко, Д. П. Мордас, Р. Ш. Бабанли. – Київ, 2019. – Вип. 33. – 22 стор.

Застереження:

1. Огляд окремих судових рішень, зокрема й їх переклад, здійснюється працівниками департаменту аналітичної та правової роботи Верховного Суду з використанням матеріалів, розміщених на веб-сайтах Європейського суду з прав людини:

<https://www.echr.coe.int/Pages/home.aspx?p=home>,

<https://hudoc.echr.coe.int>.

2. Огляд рішень здійснюється з метою ознайомлення з їх коротким змістом. Для повного розуміння суті висловленої в судовому рішенні правової позиції необхідно ознайомитися з його повним текстом, розміщеним на веб-ресурсах Європейського суду з прав людини.

3. Інформація має суто допоміжний та довідковий характер та не має на меті висвітлити суть усієї проблематики, яка вирішується відповідними судовими рішеннями.

Стежте за нами онлайн

 fb.com/supremecourt.ua

 t.me/supremecourtua